

Ispanijoje išgarsėjusi dizainerė Rima Pocevičienė: „Mano kolekcijų temos gimsta iš vidinio ryšio su Lietuva“

Saulės nutvieksa Andalūzija ir lietuviškos šaknys susitinka ten, kur gimsta flamenko magija. Dizainerės Rimos Pocevičienės kuriamos suknelės - tai tarsi judantys paveikslai, kuriuose lietuviškas linas susilieja su ispaniška aistra. Šiomet jos kolekcija „Marès“ suspindo svarbiausiame pasaulyje flamenko mados renginyje SIMOF, o ją matę stebėjosi - įvyko tikras kultūrų susitikimas, kurį gali sukurti tik lietuvė, turinti andalūzišką sielą. M. K. Čiurlionis Rimą įkvėpė kolekcijai „Sonata“, o kolekcijoje „Marès“ atsirado jūros motyvas - Rimos gyvenimo atspindys. Ispanijos pakrantėse ieškodama akmenukų, primenančių gintarą, Rima vis iš naujo pajunta, kaip stipriai jos širdis tebėra susieta su Lietuva. Po apsilankymo Klaipėdoje, kur gintaro šiluma tiesiog užbūrė, gimė noras, kad šių metų kolekciją puoštų būtent mažasis Lietuvos auksas.

Pasauliolietuvis.lt | Rūta Jakimauskienė

Miela Rima, gal galėtumėte prisiminti, kaip Ispanija tapo jūsų namais ir kada tai nutiko?

Į Andalūziją atvykome pirmiausia dėl jos klimato. Čia gyvename jau 26 metus. Mūsų dukros sveikata reikalavo švelnesnių sąlygų, todėl gydytojai rekomendavo, jei tik turime galimybę, pakeisti gyvenamąją vietą į šiltesnio klimato kraštą. Tad nusprendėme išvykti - iš pradžių tik vieniems metams. Vaikams suderinome

mokymąsi nuotoliniu būdu pagal lietuvišką programą. Tačiau gyvenimas viską pakoregavo savaip. Po trijų mėnesių vaikai jau buvo baigę visų metų programą ir pradėjo nuobodžiauti, todėl nusprendėme juos leisti į vietinę ispanų mokyklą.

„Suknelių kūrimas man primena tapybą - lyg kurčiau paveikslą, kuriame gimsta ne tik forma, bet ir nuotaika, emocija“, - sako mados namų „Atelier Rima“ įkūrėja Rima Pocevičienė | Petro Pocevičiaus nuotr.

Tai buvo naujas iššūkis – kita kalba, kita aplinka. Tačiau vaikai labai greitai prisitaikė, susirado draugų ir puikiai jautėsi. Jie sėkmingai baigė mokslo metus, o mes supratome, kad šis sprendimas buvo teisingas. Iš pradžių planavome likti vieniems metams. Vėliau – dar vieniems. Ir dar. Po trejų metų sprendimas atėjo natūraliai – Andalūzija tapo mūsų namais. Įsigijome būstą ir pradėjome kurti čia savo gyvenimą.

Kaip klostėsi jūsų profesinis kelias?

Tuo metu mano vyras dirbo priežiūros srityje viešbutyje, o aš – vertėja imigracijos skyriuje. Tai buvo laikotarpis, kupinas pokyčių, naujų pradžių ir ieškojimų.

Tačiau kažkur giliai viduje jaučiau, kad noriu tęsti savo profesinį kelią mados pasaulyje, kurį buvau pradėjusi dar gimtinėje. Būtent čia pajutau, kad turiu visas sąlygas kurti.

Saulė, beribis vandenynas, gamtos grožis ir nuolatinis spalvų žaismas – nuo švelnių ryto atspalvių iki sodrių saulėlydžio tonų – mane traukė tarsi magnetas. Jaučiausi tarsi įkrauta baterija – pilna energijos, įkvėpimo ir noro kurti.

Petro Pocevičiaus nuotr.

Užsiminėte, kad čia gyvendama pajutote norą tęsti savo profesinį kelią mados pasaulyje, kurį buvote pradėjusi dar gimtinėje. Ar siuvote dar

gyvendama Lietuvoje?

Vaikystėje stebėdavau savo mamą. Ji siuvo, mezgė, siuvinėjo rankomis, o aš visada būdavau šalia – negalėdavau atitraukti akių, kaip mikliai ji dirba. Ji man rodydavo, kaip viskas daroma, ir, pamačiusi, kad man tai labai patinka, nupirko mažą siuvimo mašiną. Mano džiaugsmui nebuvo galo. Siuvome abi – aš siuvau drabužius lėlėms, o ji – mums. Tai buvo pirmosios akimirkos, kai pajutau, jog kūryba gali tapti mano pasauliu.

Išgyvenau labai sunkų etapą, kai netekau mamos – man tada buvo trylika. Labai jos trūko. Ji buvo mano pirmasis įkvėpimas. Vieną dieną paėmiau jos siuvimo mašiną ir nusprendžiau pabandyti pasisiūti sau drabužį iš jos rūbų. Pradžia buvo sėkminga, tačiau rankovių siuvimas nepavyko – tada supratau, kad man trūksta žinių. Pradėjau mokytis – pirkau žurnalus su iškarpomis, studijavau kirpimo meną, mokiausi iš knygų ir praktikos.

Atsimenu, dar vaikystėje, žiūrėdama televiziją, žavėdavausi moterimis, kurios pristatydavo savo nertus ir megztus darbus. Tyliai svajoju, kad vieną dieną ir aš kursiu – siūsiu, megsiu, nersiu ir parodysiu savo darbus pasauliui. Iš pradžių mezgiau ir siuvau sau, vėliau – vyrui ir vaikams. Kurdavau savus raštus, ieškodavau išskirtinumo. Paprastumas man niekada nebuvo įdomus.

Jeigu rezultatas man nepatikdavo, viską išardydavau ir pradėdavau iš naujo. Taip yra ir šiandien – jei kūrinys man nepatinka, aš jį perdarau arba leidžiu jam kantriai palaukti savo laiko. Visa tai ilgą laiką buvo tik mano hobis. Tuomet dar net negalvojau, kad vieną dieną tai taps mano gyvenimo keliu ir profesija.

Flamenko suknelė yra vienintelis tradicinis drabužis, kuris žengia kartu su mada, tačiau visada išlaiko savo esmę: turi savas taisykles, konstrukciją, judesį, simboliką. Ar pamenate, kaip gimė noras pabandyti pasiūti pirmąją flamenko suknelę?

Pirmoji flamenko suknelė gimė praėjus maždaug pusei metų nuo mano atvykimo į Andalūziją. Bendravome su labai malonia šeima ir vieną dieną paprašiau parodyti jų turimas flamenko sukneles. Jų buvo begalė – visas atidžiai apžiūrėjau. Tuomet manyje gimė didelis noras pabandyti pasiūti tokią suknelę pačiai. Nors iki tol niekada nebuvo siuvusi flamenko suknelės, man buvo labai įdomu išbandyti save.

Taip ir padariau. Jie turėjo medžiagų, todėl galėjau pradėti. Tai nebuvo labai

sudėtinga suknelė, tačiau ji buvo pirmoji. Labai džiaugiausi rezultatu. Didelių sunkumų nepatyriau, tačiau tuo metu manyje gimė dar stipresnis noras kurti – siūti vis gražesnes, išskirtines sukneles.

Ir net sugalvojote flamenko sukneles papuošti lino detalėmis?

Linas užima ypatingą vietą mano kūryboje. Jį atsivežiau iš Lietuvos. Nėriau lino detales, iš lininės medžiagos kūriau gėles plaukams. Liną pristačiau jau savo pirmojoje kolekcijoje. Tai buvo rizikingas sprendimas – pasirinkau lino audinius, gėlių motyvus, kūriau detales iš lino, derinau jas su flamenko estetika.

Pirmasis kolekcijos pristatymas 2014 metais Tarptautinėje flamenko mados savaitėje (SIMOF) man išliko itin įsimintinas. Turėjau daug drąsos, bet kartu ir baimės – drąsos eiti savo svajonių keliu ir baimės dėl žmonių reakcijos.

Tačiau buvau pastebėta ir pripažinta. Kalbant apie mano darbą nebuvo išsakyta kritikos – tik nuostaba. Buvo sakoma: nepriekaištingas siuvimas, nauja, originalu, gražu, jaučiasi darbas iš širdies. Ir iš tiesų – kūriau iš visos širdies. Man buvo labai svarbu viską padaryti nepriekaištingai. Tai nulėmė mano tolesnį kūrybinį kelią.

Po kolekcijos pristatymo mados meno direktorius mane sustabdė ir pasakė: „Excelente.“ Tą akimirką jaučiausi tarsi ant sparnų. Manau, kad tradicijos neturi būti uždaros – jos gali susitikti ir sukurti naują grožį.

Ispanijoje gyvenanti dizainerė Rima Pocevičienė šių metų Sevilijos flamenko mados savaitėje SIMOF 2026 pristatė kolekciją „Marès“, dedikuotą Klaipėdai | Chema Soler nuotr.

Užsiminėte apie SIMOF - prestižinę Tarptautinę flamenko mados savaitę, kurioje jūsų mados namai „Atelier Rima“ dalyvavo jau dvylika kartų. Ką jums reiškia dalyvauti tokia unikaliame renginyje kaip SIMOF?

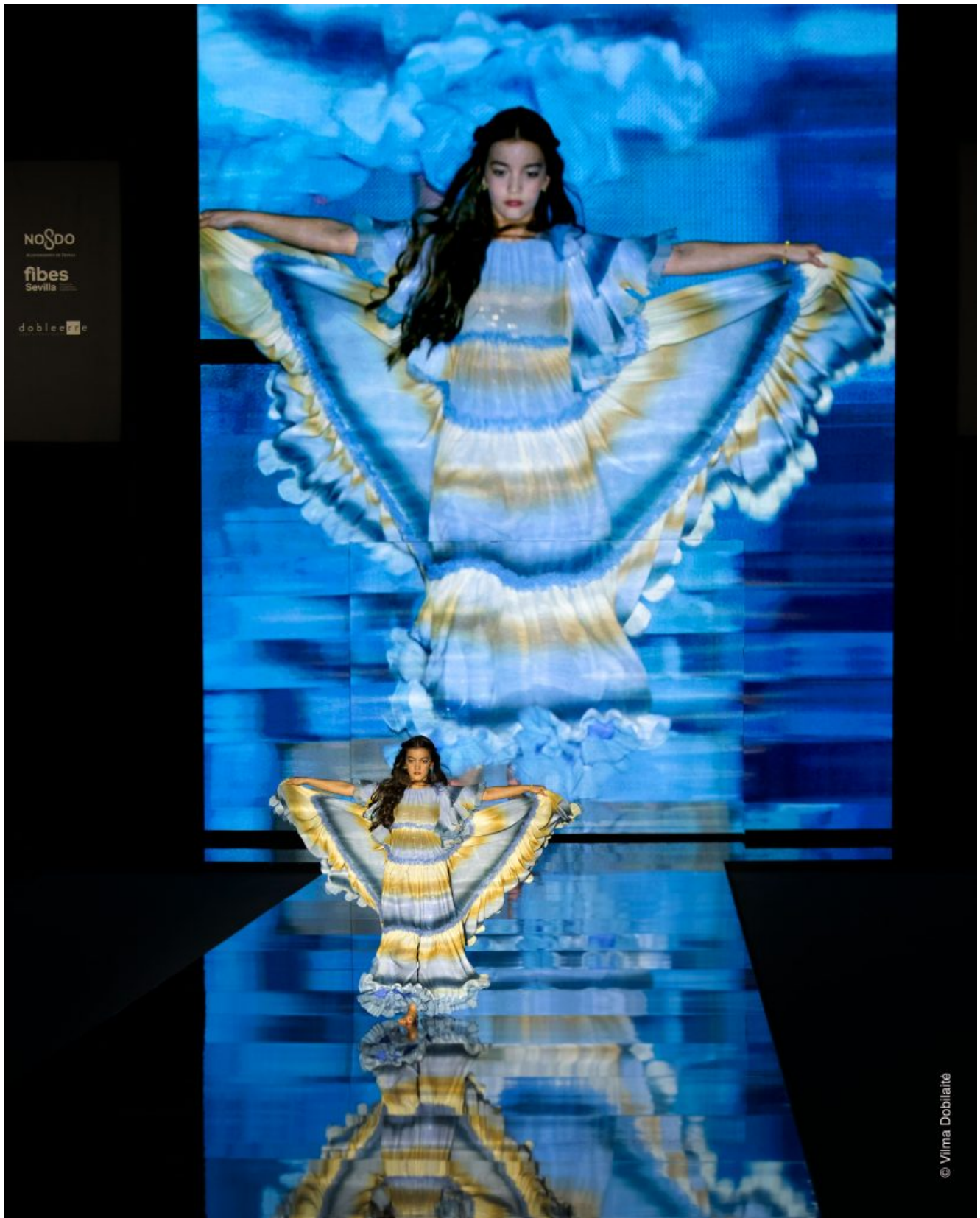
SIMOF man reiškia labai daug. Tai svarbiausia flamenko mados platforma pasaulyje, kur susitinka tradicija, kūryba ir profesionalumas. Dalyvauti joje kasmet – tai ir didelė atsakomybė, ir galimybė nuolat augti bei tobulėti.

Šių metų flamenko mados savaitėje SIMOF 2026 pristatėte kolekciją „Marès“, dedikuotą Klaipėdai. Šios kolekcijos pristatymas tapo ir ypatinga Lietuvos kultūros akimirka tarptautinėje scenoje. Kaip jautėtės atstovaudama dviem kultūroms vienu metu?

Tai buvo labai jaudinantis, bet kartu ir natūralus jausmas. Aš visada atstovauju dviem kultūroms – lietuviškai ir andalūziškai. Kurdama flamenko madą Ispanijoje niekada nepraradau ryšio su savo šaknimis, todėl šis pristatymas man buvo tarsi dviejų pasaulių kalba. Šie du pasauliai manyje gyvena kartu.

Ar flamenko suknelė ispanei - tai kažkas panašaus kaip tautinis kostiumas lietuvaiti?

Taip, tiesa. Flamenko suknelė yra kažkas ypatingo, netgi magiško. Kiekvienais metais ispanės stengiasi įsigyti naują suknelę – pagal savo galimybes. Flamenko suknelė turi būti kuriama kiekvienai moteriai individualiai, atsižvelgiant į jos asmenybę. Tokia suknelė atskleidžia moters stilių, charakterį, grožį, vidinį pasaulį ir emocijas. Kai suknelė parinkta tinkamai, moteris tarsi pražysta ir virsta ypatinga, išskirtine asmenybe.

Podiumo pradžia tapo tikru reginiu: jaunoji flamenko šokėja Elena Tello Dobilaite, pasirodžiusi tarsi iš jūros gelmių išnirusi Jūratė, į sceną įnešė Baltijos mitų dvasią. Jai iš paskos žengė modeliai su gintaro karūnomis – jų ritmas jungė sutartinių motyvus ir flamenko energiją. Chema Soler nuotr.

Jūsų kolekcijų temos gimsta iš jaučiamo vidinio ryšio su Lietuva, iš to, kas

svarbu jums. Papasakokite apie savo kolekcijas - kur semiatės joms įkvėpimo?

Mano kolekcijų temos gimsta iš vidinio ryšio su Lietuva. Lietuviškas identitetas mano kūryboje yra itin svarbus, nes tai yra mano šaknys. Kolekcija „Sonata“ skirta M. K. Čiurlioniui – kūrėjui, kuris sujungė muziką ir tapybą. Kurdama šią kolekciją siekiau, kad suknelės turėtų ritmą ir harmoniją. M. K. Čiurlionio kūryba įkvėpė kolekcijos „Sonata“ gimimą, o ispanų menininkas Joaquínas Sorolla – kolekciją „Luz“. Abu šie to paties laikmečio tapytojai man yra labai artimi – jų šviesa, spalva ir nuotaika atsispindi ir mano darbuose.

„Marès“ kolekciijoje atsiranda jūros motyvas – tai mano gyvenimo atspindys tarp dviejų krantų. Andalūzijos pakrantėse ieškau akmenukų, panašių į gintarą, tarsi norėčiau save šiek tiek apgauti. Tačiau širdis žino tiesą. Labai ilgiuosi to mažo, šilto Lietuvos aukso. Šį rudenį buvau Klaipėdoje ir negalėjau atitraukti akių nuo gintaro dirbinių vitrinų. Jie mane užbūrė savo šiluma ir gyvybe. Tada labai aiškiai pajutau norą, kad mano šių metų kolekciją puoštų gintaro dirbiniai.

Man itin svarbu, kad savo kūryba galiu pristatyti Lietuvą pasauliui. Visada ypač malonu bendrauti su lietuviais, kad ir kur juos sutikčiau. Džiaugiuosi galėdama dalyvauti jų renginiuose ir matyti, kaip daugelis jų atvyksta į mano parodas manęs palaikyti – esu visiems nuoširdžiai dėkinga. Esu dėkinga ambasadoriui ir konsulams, kurie dažnai aplanko mano parodas – tai man didelė garbė ir įpareigojimas.

© Vilma Dobilaitė

Vilmos Dobilaitės nuotr.

Ar tiesa, kad dar vienas jūsų įkvėpimo šaltinis yra jūra?

Negalėčiau gyventi, jei nejausčiau, kad netoliese yra jūra – tai mano energijos ir atsipalaidavimo šaltinis. Nesvarbu, kaip pavargusi bebūčiau, užtenka išsiklausyti į

bangas, pabraidžioti pakrante, pasivaikščioti po smėlį, rinkti kriaukleles... ir vėl pajuntu vidinę ramybę. Kartais pagalvoju, kad tai, ką kuriu, – tarsi tiltas tarp dviejų pasaulių. Man labai miela ir brangu, kad šis kraštas mane taip šiltai priėmė ir leido pasijusti savai.

Kaip reaguoja ispanės, kad joms flamenko sukneles kuria... lietuvė?

Kai klientės pirmą kartą atvyksta į mano ateljė, jos dažnai nustemba sužinojusios, kad aš nesu ispanė. Matau jų nustebusius žvilgsnius – kartais joms net sunku patikėti, kad tai mano kūryba. Aš tik nusišypsau. Ir tuomet beveik visada nuskamba tas pats klausimas – iš kur esu. Lietuvos vardas joms tarsi atradimas. Dauguma klienčių labai džiaugiasi mūsų pažintimi ir dažnai tampa ne tik klientėmis, bet ir draugėmis. Laikui bėgant tampu ir jų šeimos dalimi.

Kuriu joms sukneles įvairioms progoms – šventėms, vestuvėms, svarbiems gyvenimo momentams. Jų dukros užaugo mano akyse, ištekėjo, ir man teko garbė joms sukurti svajonių sukneles.

Tas ryšys yra nepaprastai gražus – matyti jų švytinčias akis ir jausti, kad mano darbas tampa dalimi jų ypatingų akimirkų.

R. Pocevičienė kūryba | Vilmos Dobilaitės nuotr.

Chema Soler nuotr.

Vilmos Dobilaitės nuotr.

Chema Soler nuotr.

Ispanijoje gyvenanti dizainerė Rima Pocevičienė šių metų Sevilijos flamenko mados savaitėje SIMOF 2026 pristatė kolekciją „Marès“, dedikuotą Klaipėdai | Vilmos Dobilaitės nuotr.

Ir dar viena nuostabi žinia – duodant šį interviu flamenko suknelių kūrėją Rimą Pocevičienę pasiekė kvietimas į prestižinius „Premios 8-M“ apdovanojimus, skirtus Tarptautinei moters dienai. Tai apdovanojimai moterims už jų ypatingą gyvenimo kelią. Rima sako, kad jai didelė garbė būti vienai iš moterų, pelniusių šį apdovanojimą. „Labai džiaugiuosi ir esu nuoširdžiai dėkinga už šį pripažinimą. Jaučiuosi priimta ir įvertinta čia, šiame krašte“, – sako garsi flamenko suknelių kūrėja.

Jos kūrybą šiemet bus galima pamatyti ir Lietuvoje. 2026 metų lapkritį Klaipėdoje, antrajame flamenko festivalyje, bus pristatytas jos kolekcijos „Marès“ tęsinys.

Projektas „Pasaulio Lietuva.“

Jei norėtumėte publikuoti straipsnį prašome nekeisti straipsnio pavadinimo, nurodyti informacijos šaltinį, autorių ir projekto pavadinimą.